

Vandring från Barate till Los Caños de Meca

Fiskebyn Barate är mest känd för sitt Tonfisk fiske. Här ligger en stor fiskehamn. Sedan förhistorisk tid har det fiskats Tonfisk längs denna kust ända bort till Algarves västraste udde. Man har under århundraden kunnat fiska med fasta nät, men nu när Tonfisken inte längre finns i samma mängd läggs nät allt längre bort. Romarna gjorde sin Garumsås i Bolonia lite öster om Barate. Så här finns traditioner när de gäller fiske.

Vy mot Barate

Vandringsleden börjar i öster precis efter fiskehamnen. Det finns en parkering där leden börjar men också två till med några hundra meters mellanrum. Till en början går vi på sandvägar förbi ett antal parkeringar för de som tänker ta sig ut till sandstränderna på spångade gångvägar. Vi fortsätter men stannar för att dela upp oss i två grupper. Den ena gruppen är jag den andra alla andra. Den senare

gruppen tar sig upp till gångvägen som leder hela vägen till Los Caños de Meca. Man promenerar högt upp på en asfalterad två tre meter bred väg. Här möter man många spanjorer ute på motionsrundan.

En skönhet vars namn vi inte känner

Kusten här består av en strandremsa med bred sandstrand den första kilometern för att sedan bli höga klippor utan någon strand. Klippan har en liten platå innan det går brant uppför ytterligare 50 60 meter. Där uppe går gångvägen med en fantastisk utsikt över Gibraltarsund och Nordafrika. Om jag inte minns fel så är detta världens tredje mest trafikerade. Här kan man stå och titta på alla fartyg som passerar. Gångvägen

fortsätter bekvämt i svaga lutningar
uppför och nerför. Detta passar alla som
vill röra på sig.

Själv väljer jag en stig som börjar där
sandstranden tar slut går närmare havet
och går på klipplattan cirka trettio meter
över havsnivån. Det finns flera småstigar
genom sanddynerna. Här växer mycket
blommor och buskar. Man får följa
fotstegen från folk som gått där tidigare.
Det är spännande samtidigt som du går
utan risk. Vinden kyler precis lagom
mycket i det soliga vädret. Det tar lite mer
kraft att gå i sanden än att promenera på
vandringsleden. Efter tre fyra kilometer
kommer man till ett gammalt
bevakningstorn. De som går på
vandringsleden kan ganska enkelt ta sig
ner till tornet. Själv går jag rakt på det.
Tornet verkar vara en ganska modern
skapelse och när man tittar in finns det ett
femton meter djup schakt. Här har
troligen ett kanontorn varit monterat.

Vandringsleden fortsätter fram emot en
hundra meter hög klippa som stupar rakt
ner i havet. Själv fortsätter jag genom
sanddynorna. Det blir nu lite tuffare att ta
sig fram genom vegetationen. Någon
tydlig stig finns inte. Jag får nu leta mig
fram. Om den första sträckan var lätt och
kan klaras av de flesta så har det nu blivit
svårare och kräver mer av vandraren.
Längre fram ser jag den höga och branta
klippan och förstår att jag måste söka mig
upp till vandringsleden. Det är dock inte
särskilt lätt att hitta en öppning i
buskagen. Till slut ser jag en sandig
öppning brant uppåt. Trött står jag till slut
på vandringsleden.

Vi vandrar nu till cirka fem
kilometersmarkeringen vid den höga
klippan. Här står ett tretton meter högt

torn. Inträdet är två euro och för det får man en ännu bättre vy över landet omkring. Åter stannar vi för att njuta av utsikten mot Afrika. Medelhavet glittrar och vi diskuterar om det lyser azurblått eller turkost men kom inte på något säkert svar.

Nu är det bara två kilometer kvar. Tyvärr är den resterande sträckan inte av samma kvalitet som tidigare. Vandringsleden är nu inte längre belagd utan går fram genom naturen i sanden. Det är jobbigt att gå i sand, men inte värre än att man klarar det. Det går bara åt lite mer energi.

Snart kan vi skymta fyren Trafalgar genom trädskronorna. Det var här som den underlägsna Engelska flottan under ledning av Nelson mötte den SpanskFranska flottan. Traditionellt radade sig skeppen upp sig på en rad för att sedan skjuta breddsidor på varandra. Nelson svängde plötsligt upp nittio grader och gick rakt igenom fiendens skepp. Plötsligt hade engelsmännen ett övertag och kunde lätt vinna sjöslaget. Fyren ligger några hundra meter ut på en udde.

Vi fortsätter ner mot byn Los Caños de Meca. Ortsnamnet kommer från Moorernas tid i El Andalus. Man hittade en utsinlig vattenkälla i bergen. Och vatten är något vi verkligen önskar oss. Vi hittar en restaurang just utanför grinden med sjöutsikt. Deras specialitet är tonfisk i många former och eftersom vi är i tonfiskland så tar vi in olika rätter och smakar av varandra. Vilken fin avslutning på en vacker och trevlig dag i södra Andalusien

